

MOS TEACĂ

JURNAL ȚIVIL ȘI CAZON

Fondat de ANTON BACALEAȘA

ABONAMENT:
10 LEI PE UN AN

DIRECTOR-PROPRIETAR: GEORGE RANETTI

ADMINISTRAȚIA
STRADA SĂRINDAR, 10

CRIZA FINANCIARĂ. — În vreme de criză, Banca a ridicat secontul; Mița, mai practică, ridică rochia cu 97, mai sus, când se plimbă pe pod.
Banca cu secontul, Mița cu pontul.

CE VOIM

Brilant Savarin, celebrul bucătar gentilom și literat, a spus odată că o masă fără de brânză n'are nici un rost.

Viața e și ea o masă: unii se îndoaie din belșug, alții mănincă mai pe spionci; dar mistuirea la top e de o potrivă de greu, cînd le lipsește brînza care ușurează digestia și o face plăcută.

Brînza aceasta bine-făcătoare se chiamă în limbajul vulgar: vote bună, veselie, risul minunat și sănătos. Ea ne ajută să 'nglițim fără noduri necazurile, grijile, mizeriile și toate celelalte comestibile cu care ne ospătează zilnic soarta, această haină bucătărească a lui Dumnezeu.

Menirea lui *Moș Teacă* e să fie brînza cea de toate zilele a mult amărățitorilor muritori din regatul român.

Dacă vom face vre-o brînză, cititorii vor judeca.

Nu luăm nici un angajament solemn, nu facem nici un fel de făgăduială grozavă, fiind-că știm că în ziua de astăzi programele anunțate cu prea mare tărăboiu se calcă mai ușor... de cît gănele.

Nu avem presupunșoasă pretenție ca să aducem omienirea pe calea virtuții, biciuind vișul cu knutul sarcasmului nostru, nu avem intenția să deslanțăm asupra Sodomiei păcătoase pucioasa și focol unor satire distrugătoare.

Știm că n'am găsi în această Sodomă nici un Loth drept credincios și fără prihană care să scape de dezastru; știm că e totațit de greu să puț mina pe un Loth ca cel din biblie, ca și pe un lot de la o loterie oare-care.

Singura noastră ambiție e să amuzăm; tot ce voim e ca în mijlocul affor lucruri grave și sfinte carî formează pixelisul fără de mar-

gint al acestei vieți nesuferite, *Moș Teacă* să fie ca o oază salutară într'un pustiu imens.

Așa ne vom sili să fim noi; de la voi cititorii un lucru numai cerem:

Dați-ne tot sprijinul pentru ca acest ziar, întemeiat de unul din cei mai de spirit oameni pe care i-a avut vre-odată țara, să și ia avîntul ce-l dorim.

Moș Teacă vă dă brînza sărată și gustoasă a spiritului lui, voi dați-i în schimb șașavalul... budgetar.

COMITETUL

EPIGRAMĂ

*Cam aerul lui tata mare,
Aud spunîndu-mi-se-ades...
Da, din spre partea moștenirei,
Cu aerul doar m'am ales!*

Letto

BANCHETO LA DON MAIOR DR. NICOREANU

Oșterii regimentului 2 cetate din Capitală au dat un banchet la Otel Splendid, în onoarea vechiului client al lui *Moș Teacă*, don maior dr. Nicoreanu.

Prezent a fost proclamat, în urma unui ordin expr. de la comendure, don lt.-colonel Parfem, care a ridicat un toast pentru însănătoșirea augustifulor Prințipe Carol, viitorul *Moș Teacă* suprem al armatei romine.

Despre acest toast nu putem de cît să repetăm aprecierea lui Madam Caliope, care s'a adresat către orator: — Mesii Parfem, vu zavé zété parfé!

Emoționați de toastul lui don lt.-colonel Parfem și de un fain rasol cu hrean, mulți din comenșii aveau la crămîi în ochi.

La desert s'a servit ospaștelor cite o porție de „specific” cu cremă de „chilina”, preparată chiar de don maior Nicoreanu.

A doua zi după banchet, o bună parte din convivi au sosit la serviciu mahmur și rău dispuși. Totuși, ei au bine-voit să ofere și infiriorilor un banchet. Răcănii din regimentul 2 cetate au mîncat, între altele, ghionturi în țalei și cite-va duzină de zile de arest.

Banchetul dat în onoarea lui don maior dr. Nicoreanu a avut un efect excelent: d-sa a lipsit de spital o zi, din care cauză o sumă de soldați bolnavi s'au vindecat.

Toate aceste interesante amănunte le ținem de la corespondentul nostru specific... pardon, special.

CANCANUL ÎNAINTEA JUSTIȚIEI

O SOȚIE INGRATĂ

Madam Veta Xenamorescu a introdus cerere de divorț contra soțului său Alecu, înșirînd în petiție o sumedenie de impuțări, dintre cari numai zece ar fi fost de ajuns să atragă după ele condamnarea inculpatului la muncă silnică pe viață.

Madam Veta formulează înaintea tribunalului un rechizitor sever contra soțului ei care, nișel cam candrin, o 'nterupe într'una cu glume cinice ce stîrnesc risetele judecătorilor.

Madam Veta: Lipsea mai tot d'-a-una d'a casă, domilor judecători!

Domu Alecu: Nu-i adevărat:

M-me Veta: Ba da!

D. Alecu: Ba nu! Numa o jumătate din mine lipsea, aialaltă era acasă și dormea.

M-me Veta: Minți, mizerabile, numai ești stam acasă, singură singurică!

D. Alecu: Apoi nu ești tu jumătatea mea?

Președintele (rîzînd cu hohot și sunînd clopoțelul): Lasă glumele, și răspunde mai bine unde-ți petreceai nopțile?

M-me Veta: La circumi, domnule președinte!

D. Alecu: Da! unde vrea! cucoană să mi le petrec? La biserică? Dom' președinte, dumneașă știi mai bine, spuno-i și moare! ăsteia stricate că noaptea numai circumele sînt deschise, bisericile au repaș duminical!

M-me Veta: Iși cheitua toți banii cu basamagi și cu haimanalele, domnule președinte!

D. Alecu: Să nu minți, că te cotoogesc!... Dom' Președinte, mureea asta mă costă peste o mie de lei pe an!

M-me Veta: Nici un ac nu mi-a cumpărat în casă!

D. Alecu: Peste o mie de lei!

M-me Veta: Nu mi-a luat nici o pamblucă, mă lasă să umblu jerpelită ca o slujnică!

Președintele: Auzi, inculpat! Pentru ce cauți să 'ngeli justia?

D. Alecu: Dom' președinte, parol d'oner că m'a costat peste o mie de lei.

Președintele: Ia să vedem.

D. Alecu: Făi așa spune... da' mi-e rușine dă dumneae!...

Președintele: Îți ordon să spui tot adevărul, pentru luminarea tribunalului.

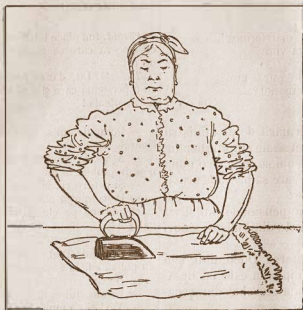
D. Alecu: Dacă-i așa, mite spun: cumpăram în fie-care lună dă cel pușin o sută dă lei medicamente d'alea... pardon de la Djaburov... (*stergîndu-și o lacrimă cu mîneca jachetei*). Pentru ea făceam cheltuiala asta, dom'le președinte, pentru femeea ingrată care azi vrea să se despartă de mine!...

(*Plînge cu hohot, doborât de beție. Tribunalul, vă emoționat de revelațiile d-lui Alecu Xenamorescu, anină procesul.*)

Murlonă

SPĂLĂTOREASA INFIDELĂ

— Poemă lamartiniană —

Eram tânăr... Asta poate să se 'ntimple crî și eu,
 Dar să se innamoreze de spălătoreasa lui
 E un ce care, de sigur, multora nu s'a 'nîmplat.
 Subsemnatul Stan Pățitul: trist, dar — vai — adevărat.
 Eram tânăr și-al meu suflet abtuit după mireasă,
 Cînd îmi apăru în cale. Era doar spălătoreasă,
 Mult mai grațioasă însă, (dacă mint să mă usc!)
 De cît una ce se plimbă în muscal cu cauciuc.
 Am iubit-o cum iubește orbul raza de lumină,
 Cum iubește gazetarul scumpa inimii cheznă!
 Ochi-i verzi luceau întocmai cum lucește o manșetă
 Cînd e bine lustruită cu borax și spermanțetă,
 Fărul ei era mai negru de cît rufele 'mi murdare,
 Și era așa de albă fața ei fermecătoare
 Răspîndind parfumul dulce al săpunului de Stella!...
 Și am pierdut-o pe vecie, am pierdut-o, infidelă!
 Pentru ce s'a stîns în pieptu-i a amorului lumină?
 Nu 'ntrebați, căci daravera prea e lată și meschină!
 Rămăsesem de la rufe cu vre-o patru lei dator
 Și'a plecat, s'a dus departe, precum piere-un meteor!
 Din acel moment sînt jalnic ca un mort pe catafale,
 Și urăsc spălătorese, urăsc tot, chiar și pe Falk,
 Nu mai dorm, nu mai am foame și pe pod nu mai mă plimb,
 Și vă jur nief chiar un guler de atunci nu mai îmi schimb!
 O, îndură-te, femeie, vino iar la al meu piept,
 Am un cutăr plin de rufe, — te ador și te aștept!
 De ce calci cu nepăsare jurămintul de amor,
 Cum călcai cîndinără lîngeria mea cu dor?
 Vreîtuca 'n nopți de chinuri s'a 'micsobese singur cămașă!...
 Hai, arată-ți din nou fața, — tentațoarea, drăgălașa, —
 Vino, inger fără seamăn, vis gingaș și 'ncîntător,
 Și ia-mi inima din mine, — ia-mi chiar suma ce 's dator!

Romso.

DOSARUL FÎNULUI 1)

Șnapanul de la domenii a comis o hoție nerușinată cu fiul. Țara a fost furată în mod revoltător cu mai multe zeci de milioane. În urma dovezilor zdrobitoare ce le vom produce imediat, chiar în acest articol, se va vedea limpede că singura soluție care poate liniști țara agitată la culme este alungarea cu pietre de la cîrmă a ciniciei Reacțiuni.

Da, vom discuta chestia fiinului cu tot singele rece reclamat de o chestiune așa de gravă, vom produce documente zdrobitoare cari vor înfiera mai dureros pe mizerabilii de la putere de cît ori-ce violență de limbă am întrebuița spre a l' veșteji și care, de altminteri, nu intră în moravurile unui ziar ca *Voința Națională*, de prînsă tot-d'auna să discute cuviincios chiar cu niște canalii ca cele de la guvern.

Canalii? Nu. Bandiți ar fi trebuit să spunem, și încă am fi fost departe de realitate.

Ciocoi cari au pus genuchiul pe grunzaii acestui popor, în altă țară civilizată, ar fi fost de mult asvîrliți pe mina călăului.

Vărsători de sînge, hoți de cal, măsluitori de cărți, profanatori de moriminte, spărgători de case, fabricanți de bani falși, ei fură ouăle de sub cloșcă, escrochează și asasinează cu un civism demn de o cauză mai bună.

Apoi nu avem dreptul să le strigăm împreună cu opinia publică:

Arhanghelii și minăstirea voastră de hoți! Mincea-v'ar puricii din brînză și vedea-v'as iarna 'n haine de dril și cu coatele goale! Huideo, pastramașii!

Și-acum întrebăm:

Nu este oare clar ca lumina zilei că la domenii s'a fătuio potlogărie fără seamăn?

Orice om imparțial și cinstit va răspunde fără ezitare: da, șnapanul i se cuvine cel puțin munca silnică pe viață.

Desgustătoarele reptile stipendiate de Omul Roșiu de la poliție vor răspunde însă, sîntem siguri, cu injurii scîrboase la argumentele produse de noi mai sus, cu toată seninătatea oamenilor conștienți că demonstrează în mod irefutabil un adevăr luminos

Noi discutăm obiectiv și academic, ei ne insultă surugiește: țara va judeca de partea cui este dreptatea!

Mărgăritecu

Vasiliu membru al Ocașier Mari

1) Pentru ca cititorii să 'și facă o justă idee cu cîtă dreptate este acuzat d. Flava în chestia fiinului, reproducem în întregime acest articol din *Voința Națională*, tot atât de elegant în forma-l aristocratică pe cît de zdrobitor în legica lui aristotelică. *M. R.*

INIMA DE MAMA

— Anecdotă populară —

Sura își trimete-odată cei trei pul ai săi, adică: Ițic, Herșeu și Ghidale, ce-l odrasla ei mai mică, îi trimete la Erdreich ca să facă cite-o baie.
— Ițic! spune Sura, Ițic, tu munuieci, zic zoi, butale
Dacă nu puzesti pi Herșeu să nu eazi în apl jos!...
— Iu vrei să puzes Ghidale, că-i mai mic și mai fermos!...
Și așa, vre-o cinea minute, trancafeianca, tura-vura,
Cind d'odată, furioasă, se resti la Ițic Sura:
— Hop'teh dăr rich, ce prustie! Tacii cupil din gură, mol!
N'al vizut că astăzi Herșeu e 'mbricat cu haini noi?...
Coco

MORALIZAREA SCOALELOR DE FETE

O circulară a d-lui Tache Ionescu a interzis fetelor din școală purtarea corsetului.

După cit se pare corsetul era unul din cele mai teribile obstacole care se opuneau progresului instrucțiunii.

Elevete strînse prea tare în corset, nu numai că nu se puteau uxor apleca în jos, dar nici nu se aplecau cum ar fi trebuit la studii.

Pe viitor, fetele nu vor mai avea balene, ba lene chiar nu vor mai avea.

Un singur lucru mai trebuie să facă d. Tache Ionescu pentru ca moralizarea școalelor de fete să fie completă: Desființarea lucrului de mână se impune! Secolul care vine va tinde spre emanciparea femeilor, spre masculinizarea sexului frumos. A mai menține obiceiurile rușinoase ale trecutului, însemnează a pune bețe în roate chestiei feministe. Pînă cînd deci cu lucrul de mână în externatele de fete?

D. Tache Ionescu a mai dat, în fine, o circulară tot așadelaudabilă ca cea de care vorbirăm:

A oprit riguroso plimbarea pensi-onatorilor de fete pe calea Victoriei.
Într'adevăr, această stradă e unul din locurile cele mai rău famate ale capitalei.

Prezența permanentă a lui Jemică Géraudel și-a ziarului *L'Indépendance* pe calea Victoriei face aproape imposibilă circulația familiilor onorabile.

Noroc că Teatrul Național e așezat cu fața spre Calea Victoriei, că de-ar fi „dosul Teatrului” întors spre Continental, ar fi fost de sigur un spectacol grozav pentru ochii unor demoazele.

În sfîrșit, pentru ca nobilul scop

moralizator urmărit de d. ministru al instrucțiunii să fie atins pe deplin, d-sa ar mai trebui să publice o nouă circulară e în care să prevadă următoarele puncte:

1) Fetele din pensionate sînt strict oprite de-a purta dinți falși și sinurii de bumbac.

2) Frequentarea Odeonului și-a moașelor cu diplomă este cu desăvîrșire prohibită elevelor din școalele secundare.

3) Rândevuurile în Cișmigiu sînt pedepsite cu nota 3 la conduită.

Grație acestor excelente dispozițiuni, sîntem siguri că viitoarele mame ale copiilor noștri vor fi niște soațe virtuozose și niște domnișoare model.
Didascalos

REDACȚIA NU E RESPONSABILĂ

Tribuna, organul fraților ghe ghincolo, publică următoarele,—cîtam textual:

*En public *)*

D-șoara Elena Murășan

și
di Alexandru Ungur
teolog absolutor
Mănaștii.

Batin

Creaca

5 Octombrie, 1899.

*) Pentru cele cuprinse în rubrica aceasta, redacțiunea nu e responsabilă. *Red.*

Notița de la urmă e adorabilă.
Tribuna are așel să spună cititorilor ei:

— Gamenii buni, tinerii oștia rău fac că se căsătoresc, ce-o ești de-aci treaba lor, noi nu răspundem!

Ziarul transilvănean își face aceste noștime rezerve probabil pentru două motive: sau fiindcă consideră căsătoria ca o ealamitate, sau pentru că mireasa e domnișoară romină iar pe ginere îl chiamă Ungur, nume pe veci detestat.

DE ICI ȘI DE COLO

— Bună ziua, doamnă. Șederea la băi de mare pe care v'am prescris-o produs-a oare efectul dorit?

— O da, doctore, am logodit pe amindouă fetele mele!

Pădă: Îmi place tot-d'auna să mîning cu cine-va care se pricepe să comande un prinz.

Tindă: Da, dar eu prefer să prinzesc cu o persoană care știe să comande jalu-lui socoteala!

— Domnule, mi se pare că calci pe picioarele mele.

— Așa e, dar cred că tocmal dumneata n'at dreptul să te plîngi.

— Și pentru ce, mai rog?

— De cel puțin cinci-zece de ani d-ta calci într'una pe ele și tot nu mai faci gălăgie!

— Domnule Trubadurescu, regret, dar nu pot să editez poeziile dumitale.

— De ce?

— Le-am citit și m'au lăsat rece.

— Vai! și pe mine m'au trecut toate nădușelile pînă cînd-le-amcopiai pe curat!

Extrate din foietonul unei gazete:

„După un an copilul muri de bătrînețe”...

— Bine, zise contele. Și, deschizînd fereastra, el se aruncă în spațiu, dar nu 'și făcu nici-un rău, pentru că din fericire el intră la etajul întâi.

— Mina sa era rece ca aceea a unui șarpe.

— Contesa era aproape să răspundă cînd o ușă secretă se deschise și-i închise gura.

— Ha! ha! strigă el în limba portugheză.

— La această vedere, chipul negrul deveni alb ca peretele.

— Individul era îmbrăcat cu o jachetă de catifea și cu o pereche de pantaloni de aceeași culoare.

Iosel al II-lea, împăratul Germaniei, călătorea incognito.

●Prindu-se într'un sat, el intră într-o circiumă și ceru două ouă proaspete.

Îndîscrîntunea unui servitor facu pe circiumăreasă să afle calitatea mușteriiului ei.

Cînd o chemă la plată, ea ceru doi poli pe cele două ouă.

Împăratul, mirat de prețul așa sărat, îi zice:

— Așa dar, ouăle sînt foarte rare prin partea locului?

— Nu, mîria ta, răspuse femeia: împăratul sînt rar! p'ăied!

Cu toate că șgircit de mama focului, Iosel al II-lea plăti cei doi napoleoni.

Răspunsul circiumăresei făcea mai mult.

Mașteru Perdoi.

SPAT PĂRINTESC

Dați voi? ca prietenii să nu vă mai atace cu **țigări, întrebându-vă următoarea** monopăr frauduloasă:

În scoarța unui pachet de mahorcă puneti conținutul pachetului de 80 banți, tutunul vostru obținut.

Vă asigurăm că nimeni din amicii voștri nu va avea curajul să vă ceară permițuțea de a face o țigare, când va zări hirtia democratică mahorcă.

O IDILĂ TRAGICĂ

— *Nuvelă fără subiect, dar cu un sfid fond psihologic, satiric și sarcastic* —

El era frumos băiat, dar nu venea din Nürnberg, — vorba lui Ma'mzel Nitouche — ci din Urleasca. Îi zicea Tănase (tot Tănase îi mai zice și acum), de și pentru interesul povestirii este indiferent să 'i fi chemat și altfel, Dobre, Stan, Nicolae sau chiar Matei.

Ea venea — treaba Dumneaei de unde — dar se găsea în București, vânzătoare la un magazin de mod.

Am uitat să spun că ea era frumoasă și că el era funcționar la Primărie.

Și acum, când alii au avut onoarea, să vă spun ce a fost cu El și cu Ea:

Maș întâi și 'nliu de toate, a fost că s'au iubit amândoi.

Cum, ce fel, nu mai întrebați. Era fatal să se iubească, pentru că de când există navelle pe pământ, și mai ales în țara noastră, ori de cite ori sînt în prezență un El și o Ea, încep prin a se iubi și sfîrșesc prin a face alte porcări (vești vedeți mai la vale că Elul și Eua noastră sfîrșesc în mod tragic: se căsătorec).

Zi, se iubeau.

În fic-care zi, eșind de la serviciu, Tănase se plimba pe pod pînă cînd știa că trebuia să se închidă magazinul de mod în care Ea, în schimb unul salariu modest (că de aia era magazinul de mod) intrunea calitatea de „apreteză” cu aceea de „vandeză”.

Magazinul era în Lipsca. De la Primărie, Tănase o lua pe Bulevardul Academiei, pe Calea Victoriei în jos, apoi cu linia palpitantă se angaja pe strada Lipsca. ● Ochiuță schimbata pe furis era răspălată acestor plămîni, pe care Tănase o continuăca pasă măsură după ritmul cugetărilor sale numerate, prin strada Colței pînă în dreptul Primăriei, apoi iarăși pe bulevardul Academiei și din noaptea pe calea Victoriei în jos. Cînd trecea pentru a doua oară pe dinaftea magazinului de mod, în tot-d'ăuna un semn convențional din partea Elîi îl vesteia cu supliciu așteptării vea mai dura un cuart de oră.

Cu era acest pătrar de oră pentru Tănase, își poate închipui numai acela care a fost vre-o dată în avans cu o cheniză de minute asupra momentului de întâi nire amoroasă.

Dață Tănase ar fi fost student în filozofie, el 'și-ar fi petrecut sfertul de oră filozofind asupra timpului, și căutînd să se mingie cu gîndul că în cele din urmă

vreame nu este de cit o flețiune, o formă a cugetării noastre, așa în cit în realitate el nu aștepta, ci i se pare numai că așteaptă.

Dar Tănase nu era student în filozofie, măcar că era funcționar la Primărie. El își oroadectă timpul în modul următor: străbătea strada Lipsca în sus și în jos, numărînd secunde. Cînd ajungea la numărul 60, închidea un deget de la mîna. Și mai număra 60 și mai închidea un deget. Și tot așa. Dar fiind-că n'avea de cit două mîini și numai de cite cinci degete fiecare, după ce închidea amînoii pumnii se găsea în deficit cu cinci minute. Să înceapă să închidă și degetele de la picioare nu putea, căci se opunea anatomia la aceasta, și apoi nu 'i-ar fi fost comod să umble cu degetele de la un picior strîns. Să desfacă o mîna și să înceapă lor să închidă cite un deget la fie-care și-zeci de secunde era plictisitor, și scopul numărătoareii era tocmai să combată plictiseala așteptării. Ca să mai varieze, făcea def următoarea socoteală: Cinci minute cite și-zeci de secunde fac trei sute. Să număr decîi trei sute de secunde, în zece rate numai de cite trei-zeci.

Și începea să numere precum își propusese. Îi venea mai ușor așa, căci momentul fericit cînd îi era permis să mai închidă un deget sosea mai desgrabă. Dar de obicei nu închidea de cit cinci degete a cite trei-zeci de secunde, ceea-ce făcea o sută cinci-zeci de secunde, sau șapte minute și jumătate. Îi mai rămînea încă șapte minute și jumătate, adică alte o sută cinci-zeci de secunde, pe care își propusese să le numere dînt'r-o dată. Dar în tot-d'ăuna găsea în cursul numărătoareii alte combinațiuni, în înșirarea cărora nu mai intru, pentru că n'au prea mare interes, s'ntu deșgurarea navelle mele.

Să nu credeți însă, că lucrurile se petreceau în tot-d'ăuna în mod atît de pașnic. Adesea se întimpla că Tănase, fără să vrea sau în mod intenționat — nici el n'ar fi putut s'o spună — greșea la numărătoare, sau ridica un deget care trebuia să fie închis. Tănase se lua atunci la cartă cu el însuși, își spunea că nu se face de ăstea, că nu merge cu salutaritatea, și că interesul lui nu e să dea cu degetul la limba ceasornicului, ci să calculeze în mod exact cele cinci-spre-zece minute de așteptare. Cite o dată procedul s'au încercat îl indigna din cale afară. Atunci nu 'și mai lua seama la vorba: din porc și din mîgar nu se mai scoate, pînă cînd personalul magazinului de mod evacua prăvălia, stingînd lămpile și pregătindu-se să lase obloanele.

În schimb, cite compensații îi ofereau clipele de întrevedere! Îndată ce Ea devenea liberă, El se repezea cu pieptul aprins de iubire spre dînsa, și dacă ar fi avut vreme de prisos, 'i-ar fi spus cit de mult o iubește, și de cite sacrificii este capabil, pentru că să merite dragostea ei. Dar n'avea cînd să 'i spue toate acestea, căci la nouă și jumătate fix fata trebuia să fie acasă, iar de la magazin pînă acasă

Tănase abia dacă avea timp s'o acopere cu toate reproșurile și invecțiile inspirate de o gelozie enervată de atîta numărătoare de secunde.

Așa treceau idilice și semănînd una cu alta zilele de iubire dintre El și Ea.

Dar nici o fericire nu e completă și nu ține vecnic pe acest pămînt pe care totu e imperfect și muritor. Într-o zi fatală, catastrofa se produse: după cum am anunțat încă de la început, El și Ea au devenit Dumnealut și Dumneaei, cu consimțimîntul părinților respectivi și cu aprobarea oșterului stărei civile.

Acî se isprăvește navela mea.

Rănuesc însă că multora nu le va plăcea povestirea mea, între altele pentru că sfîrșește prea trist. Pentru aceștia, și numai pentru aceștia, adaug povestirei mele acest supliment, în care declar că după cit-va timp de căsnicie fericită El și Ea au divorțat. Cererea de divorț a fost introdusă de dînsul, pentru că o prinsese pe dînsa cu un altul. Și fiind-că am ajuns aci, să termin făcînd spirit: Dracu l-a pus pe Tănase să se însore cu o „apreteză”? Obicînuît să împodobească cofarile, în lipsa altfel clientele, era fatal ca Ea să apreteze în cele din urmă capul propriului ei soț. Pifigiu.

ȘTIRI COMERCIALE

Berdrîa Gambrius aduce la cunoștința clienților săi că, cu începere de la 1 Noembrie, pentru ca berea să nu înghețe de ger, a luat măsuri ca gulerule halburilor să fie de astrahan sau de biber.

E vorba să se acorde comercianților, care suferă din cauza crizei, moratorii.

Maș bine le va uorda murături, că le ar prinde bine pe erme de iarnă.

Un cunoscut fabricant de conserve alimentare, a cerut ministerului de domenii să 'i acorde la expoziția din 1900 un pavilion special pentru a vinde flori de mezelic.

Ne 'ndoin de succesul acesteluziage întreprinderti, dat fiind că florile de mezelic sînt mai mult ăste conserve alimentare de cit alimentare.

De aceea ne și abținem de o cam dată de a la numele fabricanțului cu pricina; garanțiam însă absoluta autenticitate a știrii ce publicăm.

Distinsa noastră compatriotă d-na Pepsî Rapaport, wa din frunțarele pieșei bucureștene, a fost delegată de d. comisar al expoziției, Lesvialoz, să reprezinte la Paris comerțul de carne vie.

D-na Rapaport ar de asemenea însărcinarea să facă un raport asupra expoziției cărnii la Berlin, cerșime mult deșbătută de cit-va timp.

— Să-mi îmbătat amfotof ca niște porci. S'eu ștearg laolaltă însă și zăgrăvesc ca această pensulă un chip de om pe cheia stătuia.

— De Zeța cine-o mai e? I!et cumetre ce tu strîmbi la mine?
Fliod-că te-ai așezat în locul amicului măsă care a plecat creșt că ar creștului să fi obazănic?

— Na! să-ți treacă altă dată pefta să mai rînjăști!

— Ajutor! Sîrîți! Gardist! Puneți mînea pe asătin!!

TOMA NECREDINCIOȘUL

— Hm! Poți să te 'mbraci, zise marele doctor Patentson, elatinînd din cap, pe cînd — tușind și slăbănoș — clientul său îl privea nebinist.

— Și ce trebuie să fac?

— Ce 'ți-o plăcea. Ești pierdut.

— Draise, daravera asta mă cam plictisește! marmură bolnavul, vădit nemulțumit.

— N'ai ce să faci: e trist dar adevărat.

Și marele doctor Patentson, luînd de pe masă caetii în care-și seria toți bolnavii, sîerse cu creionul roșu numele nenorocitului care eșea după ce își îmbrăcase cu greu trupul lui prăpadit.

Apoi, aruncînd o privire satisfăcută asupra ultimei sale invenții, o mașină pentru facerea autopsiei microbilor, marele doctor Patentson eși din cabinetul său — situat chiar în spitalul din New-York al căruia medic primar era — pentru a merge să viziteze saloanele bolnavilor.

Sease luni după aceea, un om intra în cabinetul marelui doctor care, numai de eit, îl privi cu uimire, căci ael om nu părea de loc bolnav.

— Sînteți bolnav?

— De loc. Sînt perfect vindecat. Toemai pentru a-ți aduce vestea asta am venit! Sînt șease luni de cînd d-ta mă condamnaseși...

— Și nu ești încă mort?! Haida del! strigă marele doctor.

Pentru prima oară i se întîmpla ca un bolnav să-și bată joc în așa chip de diagnosticul său. După ce reflectă nițel, adăogă:

— Ești pe deplin vindecat?

— Pe deplin!

— Nu e natural! Ești bun să te desbraci?

Ex-bolnavul se lăsă să fie cu multă luare aminte ascultat, și explică marelui doctor tratamentul pe care-l urmase, un tratamect foarte simplu, poavățuit de o babă din mahalaua lui.

Patentson nu-și mai credea urechilor:

— Dar e cu neputință! Asta ar fi în putința tuturor regulilor! Ești așa de bun să treci în cabinetul meu de experiențe?

Cabinetul de experiențe, plin cu instrumente înțepătoare, tăctoare și spintecătoare, avea înfățișarea unei săli de torturi; în mijloc o masă de marmură, pe care marele doctor întinse pe individ, bombăind:

— Nu-i permis să-și ridă de știință în așa hal!

Pîpînd pe „subiectul său“, marele doctor luase o lanțeta cu care se freca la nas, ca un om care meditează a dînc. Fostul bolnav zîmbea de fusti-ceala marelui doctor și se înveselea la gîndul c'o sa povestească istoria în tot New-Yorkul. De o dată, Patentson, cu o extraordinară precizie, înfipse lanțeta, cu care se juca de citeva clipe, în inima omului, care deveni teapăn fără a scoate un țipăt și fără a înceta să suridă.

Atunei, Patentson, punîndu-și sorțul, spinteca artistic cadavrul și examină cu multă luare aminte plămîni cîecratizați. Apoi, foarte mirat, murmură:

— Știi că-i lată? Avea dreptate: era vindecat complet!

Xanrof

POLITICA LA BRAILA

Cafeneaua Lambru nu mai e pămînicul local unde crema societății brăilene vine să 'și ia mastică sau țuca cotidiană. E un adevărat teatru de luptă, ca să nu zic teatru de păpuși.

Mare zarvă după alegerea decanului advocaților.

Ca să dovedească în sinul partidului liberal domnește cea mai frumoasă armonie, d-nii Moisescu și Cocea, liberali get-beget coada vacii, să încins o discuție de principii pe care o reproducem în resumat:

— Dezertorale!

— Occultistale!

— Marțafotiale!

— Hahaler!

— Te plեսesc cu bastonul în cap!

Din fericire, d. Moisescu nu 'gia executat amenințarea.

Moise din biblie, cînd dedea cu toaigu în stîncă de piatră, eșea apă.

Te pomeneci că toaigu lui Moise din Braila ar fi repetat miracolul biblic.

HARTA MAIORULUI BOUREANU

Don maior, pardon Bouréanu, din Tecuci s'a apucat de drăcii.

A compus anume o hartă a județului Tecuciu și, gelos de laurii mîncăți de don ghînăru Gorjan, a comis o sumedenie de nazdrăvăni.

Așa, spre pildă, don maior Bouréanu a mutat în județul Tecuci satele Tigra și Funtești pe care Comănduirea și naturul lor le-aș rînduit să fie în județul Bacău.

„Ce 'i-a zis don maior?”

„Toată lumea, pînă și țivilii, se mută de sîntul Dumitru. Adică de ce nu s'ar muta și niște pîrîite de comune rurale? Chiar tu nu plătește ele!”

„Și așa le-a mutat cu aceeași ușurință, cu care-ai fi mutat falicie unui rocurt nedoclinat.

Dar, dacă ar fi numai atîta, n'ar fi nimic.

Don maior Bouréanu a vroit să facă o hartă absolut originală, care să nu semene cu nici-una din hărțile județului Tecuci, oarzoase pînă la sfîrșitul acestui secol.

În consecință, don maior a desființat dintr'un condel comune Valea Rea. Probabil, numele acestui sărman sat nu i-a plăcut și l'a scoțit nedemă să figureze în harta unui superior. Dacă-i vorba pașă, pentru ce don maior n'a desființat de pe hartă propriul d-sale nume care, să ne erte Dumnezeu, numai frumos nu sună la ureche?

Datoria de croniciari imparțiali ne obligă însă să reconoaștem că, în locul comunelor netrecute în hartă, autorul a intercalat — drept compensație — altele cari n'au dect un singur curuz: noam de neamul lor n'a existat în județul Tecuciu. Printre comunele introduse prin contrabandă în hartă cităm pe Posenoi, care ocupă pe ne drept locul ce s'ar cunun duși merit și vechime comunei Homoece, reformată de don maior din oficiu, fără arătare de motive.

Și cite și mai cite bazacoanil d'astea.

Morală:

Cînd nu ești tare 'n botanică și te-a-mesteca în geografie!

Bivoleanu.

IN CURIND

va apar

ALMANACHUL LUI „MOS TEACA“

O să ridăm!...

PRINȚUL CAROL CAPORAL

Citim in Epoca:

Deunăși, pe cînd îl totarău frigurile, micul bolnav trebuia să ia o doctorie amară. Ca tott' sopt, însă, refuză cu îndărătnicie să ia doctoriile. Toate insistențele medicilor, toate rugămintele și mîngîierile părinților, n'au putut solimba hotărîrea micușului prințipe. De astă dată însăși intervenția Regelui a fost zadărnice.

Atunci, fîrî că doctoria trebuia luată năpădit, s'a recurs la un mijloc eroic. S'averanul s'a apropiat de patul bolnavului, și, insistîndu-l a spus la ureche:

— Te fac caporal!

Cuvîntul acesta a schimbat dispozițiunile răzbitoie ale principelui și a îndulcit medicamentul.

Iată dar cum se avansează în armată!

Nu meritul, nu vechimea decide, ci medicamentele!

Incalteacă acesterituri de avansare s'ar aplica tuturor de-o potrivă, m'am avea de zis mimic.

Dar, vai, nu e așa. Sînt deșci îmbrătinite 'n armată carî au înghițit

sute de hapurf, miț de pilule, milioane de buine, și totuși n'au avansat nici măcar pîn'la frunțaș. Sînt unit carî au luat chiar „specificul“ doctorului Nicoreanu și, cu toate astea, acești eroi, acești martiri, tot răcani proști au rămas.

Apoi — vorba lui Hagiescu din „Paraponisitul“ — drept e, frumoșe! Închîțarea aceasta trebuie neapărat reparată.

Pentru onoarea armatei romine, M. S. Regele este obligat să modifice ast-fel legea avansărilor militaie:

Art. 1: Înghițirea unui pișcot de eșire afară dă dreptul la avansare la gradul de căprar.

Art. 2: Un gram de chinină, fîră boabe de dulceată, la șergent.

Art. 3: Pentru avansare la gradele de sub-locotenen, locotenen, căpitan și maior, candidații trebuie să suporte: 25 de lipitori în spate, una cataplasma fierbinte, 30 grame muștar la ceafă și 50 de vine de boi sistem capitan Orășeanu.

Art. 4: Pentru a fi înaintați la gradul de colonel, aspirații trebuie să lase să li se amputeze cite-un picior și cite-o mîmă și să li se scoată și cite-un ochiu.

Art. 5: Gradul de general nu se poate obține de cineva de cît dacă e în stare să sufere a i se pune un cap falș de lemn, singura operație în urma căreia coloneli pot fi pe deplin de a deveni niște buni generali.

Camelă.

— Măi căprar! Cum răspunzi tu unui soldat, cînd te 'ntreabă ce e șeala de companie și serviciu interior?

— Grijania și papuși dă mîtase ale în moș'ă — lă acele — alta treabă n'ăi, de ai să mă'ntrăbrei lucruri de astea? Marș la arat!

FOILETON TEATRAL

Amuzica Teatrului Liric. — Porcarul și porcăria sa. — Moceanu și amoiul său Brezeanu. — 21 de tablouri. — Criza la Teatru. — Hup și Lecca estepturi!

Ar trebui să vă vorbesc în primul rînd de Mounet Sully.

Dar să vedeți ce-am pămîț:

M'am dus la Teatrul Liric și — mi-l de bombe la Maican! — am dat paralele de geaba.

Sala are o acustică infamă. Din staulul al doilea, unde-mă instalasem cu mari sacrificii pe vremea asta de criză, nu vedeam de cît figurile actorilor și nu auzeam de cit... gesturile lor. Mă se părea că asist la o pantomimă a lui Agop... Am uitat însă să vă spun că nici franțuzește nu prea știu.

De acea, nu voiă vorbi de cît de Teatrul Național, fiind-că-i marfă rominească d'ă noastră și, mai ales, pentru că intru gratis măi des.

Succesul săptămîinei a fost Porcarul și Măria Sa.

Să vă spun drept piesa asta e mai mult o porcărie de cît Porcarul.

Ceea-ce am admirat în special în jalnică tragedie a d-lui V. A. Urechii, a fost — răbdarea spectatorilor.

Cortina se lasă și se ridică la fic-care cînci minute cu o repeziune electrică, ceea-ce face onoare talentului nostru

artist Montareanu, dar autorului nici de cum.

Sînt vreo 20 de tablouri și, dacă măi adogați că la sfîrșit și publicul rămîne tableu, aveți un total de 21 tablouri carî vă țîn sechestrați în teatru pînă la i noaptea. Pas' să-i mai tîhnească creștinului portia de crevîrșit și halba respectivă, cînd la o asemenea oră tramvaiete ad încetat să mai circule și domiciliul e situat ur-de-a 'ntărcat dracu copii!

In Porcarul și Măria Sa. — să dăcă vreți și Măria Sa fiind-că e și o Măria implicată 'n chestie. — am măi văzut și pe d. Moceanu jucînd briulețu cu elevii săi, printre carî și Iancu Brezeanu. Brezeanu elev al gimnasticului Moceanu? D. V. A. Urechii a comis așci o greșală neartată. Elev al băcanului Moceanu am unai fi înțeleși!

Dar să trecem peste aceste regretabile incidente și să venim la alt-ceva măi grav.

D. director Scarlat Ghica se plînge prin ziare că, de cînd cu criza, a dat scarlatina în casa Teatrului care, fie zis în treacăt, de și e de Țînc — metal rezistent — tot aū spart-o hoști!

În consecință, d. director a anunțat că de acum înainte la Teatru nu se va măi juca de cît Fata aerului, Boud Orfeline și alte opere de valoare carî vor face o concurență neală lui Mitică Georgescu.

Găseșc că soluția d-lui Ghica tot nu va aduce banî în casă.

Cheta e singurul mijloc de îndreptare pentru fanațele Teatrului, mai ales că Akazarul s'a desființat. Apoi, ar fi bine să se suprime costumele de epocă așa de costisitoare. Pentru ce oare d. Notara, spre exemplu, n'ar juca pe Hamlet în sacoul d-sale tivil de toate zilele? Altă resursă bugetară s'ar putea creea punîndu-se o taxă pe plărîne mai înalte de un metru ale cucoanelor săū pe ver-surile măi lungi de un chilometru ale d-lui Bengescu. Am avea măi multe alte propuneri salutare de făcut, dar așteptăm ca d. Ghica să e veacără avizul.

Si-adică de ce nu ne-ar creea și nouă o slujbăluță la Teatru?

Slavă Domnului, vedem că, cu toată criza, d. director e foarte galantom la slujbe. Chiar de ună-zi a numit pe poetul Haralamb Lecca secretar literar al Teatrului.

Săvem eratare, dar Le cam face late d. Ghica. Auți secretar literar! D. Andronescu secretar, Niger secretar, Țîncu secretar, măi veni și Gusty cu Teatrul lui și acum, hop și Lecca secretar!

Cerem de urgență înființarea unui secretar la garderobă ca să se complecteze duzina și ca să se pună vîrf chilipirului ce-a dat peste casa Teatrului.

Sareni.

NABABUL DIN PLOEȘTI

Aveam nabab'acum pe conu Iorgu Cantacuzino, nababul de la Floria. De-acum nu mărl nababilor s'a mai înmulțit încă cu unul.

În din Ploești și e așa de nabab înct. în comparație cu el, Rothschild e un biet pierit. Îl chiamă nea Ghiță Ștefănescu și-l bărbat tare nostim.

De cîtva timp nea Ghiță măntăie plina amară a opoziției.

Ca să își facă mai ușoară digestia acestui sălcid aliment, Nea Ghiță își petrece orele la Clubul Liberal jucând țintar.

Cînd îl întreb pe ce joacă, Nea Ghiță își răspunde grav și solemn:

— Pe toate apela curgătoare, plus ocaenele, încrețite cu șlepurii pînă nu s'o mai vedea o picătură de apă, și șlepurile pline cu butoaie garnisite cu hîrții de oite un miliard îndesate cu genușii!

Faci par, pe cine lei dacă mi-oți spune p'un altul mai bogat ca Nea Ghiță... în parigorii!

DOCTORUL ȘUȚU LA DOCTORUL BABEȘ

O știre lugubră a circulat deunăzi prin Capitală cu ieșela unui tramvai electric.

Se spunea că d. dr. Șuțu a fost mușcat de un cline turbat său de un oculist, — nu se știea precis în primul moment —, și că a intrat în cura d-lui Dr. Babeș.

Am cercetat și, vai, știrea era adevărată, însă trebuie să asigurăm pe cititorii noștri: acum d. dr. Șuțu se află în afără de pericol și de institutul antirabic.

Lucrurile s'au pretrecut așa:

D. dr. Șuțu avea un cline fidel care, turbid în floarea vîrstei, a mușcat piciorul bunului său stăpîn care (stăpînul nu piciorul) îi dădea cele mai afectuoase îngrijiri.

Cu frica 'n sin și cu piciorul în bandage, d. dr. Șuțu a alergat grabnic la amicul și confratele d-sale d. dr. Babeș.

Aici a avut loc următorul interesant dialog:

— Doctore, m'a mușcat un cline! strigă doctorul Șuțu.

— Nu mă 'nebuni! exclamă doctorul Babeș.

— Parol.

— Atuncî, luați-l și legați-l repede! se adresă doctorul Babeș către ajutorul d-sale d. dr. Popovici.

— Ce-ai turbat, domnule Babeș? replică acesta din urmă mirat, și — d. dr. Șuțu fu lăsat în libertate.

Grație îngrijirilor ce i se dete imediat, distinsul medic alicnist fu scăpat de primejdie.

Cînd a cășit din institutul antirabic, se zice că doctorul Șuțu a spus pe franțuzește la doctorul său, strîngîndu-l mina călduros:

— Merci cher confrère... à titre de revanche!

Și-acum, doctorul Șuțu așteaptă nerăbdător ocaziunea ca să răspunde prin devotatele-i îngrijiri serviciu ce i-a făcut eminentul său amic.

Esculapovici

Persoanele cari vor face printre prietenii lor cinci abonamente anuale la **MOȘ TEACA** și vor trimite prin mandat postal administratorului nostru costul, vor primi, ca premiu gratuit, un exemplar de lux din elegantul volum *De linia abstractă, poezii de dom' Paladu....* cu portretul și ieșitura autorului. Adevărat chilipir!

FRANȚUZOACIA MODEL

— ISTORIE AUTENTICĂ —

L'am întilnit pe amicul meu Costăchescu vesel și surzînd, par'că cîștigase lotul cel mare la lotăria Sinaia.

Deprius să-l văd morăcinos și sumbru din pricina numeroaselor sale datorii și mesaveriturii conjugale, l'am întrebat imediat să-mi spună cauza acestei stări sufletești neobicinuite.

Și Costăchescu mi-a răspuns:

- Dragul meu, m'am colat iarăși.
- Cu cine?
- Cu o franțuzoaică.
- Fată bună?
- O menajeră fără pereche!
- Frumoasă?
- Ca Ileana Cosînzeana.
- Amicul meu, să-ți spun drept, mă cam îndoesc. Te știu nenorocos în chestii de dame. Toate pe cari le-ai ales pînă acum, pentru a împărți cu ele bucuriile și necazurile vieții și, mai cu seamă, leafa ta de la minister, toate s'au purtat cu tine în mod infam. N'ai mină bună cînd le alegi și pace!

Iar Costăchescu, zîmbind replică:

- Rezon. E drept că pînă azi am călcat cu stîngu. Nici-una n'a eșit poamă. Dar, de astă dată, nu mă înșel.
- Cum așa?
- Uite. Cunoști pe Tache Vasilescu?
- Cum de nu? Vasilescu, bunul nostru amic?
- Chiar el... Ștind, ca și tine, că sint ghinionist cînd aleg cite-o damă, l'am luat pe Tache și i-am spus: Tache, neică, mi se pare că am descoperit un juvaver neprețuit, o franțuzoaică numără unu. Sint decis să-mi împart amarul vieții împreună cu dînsa pînă în ultimele mele momente. Poate însă că mă 'nșel. Te rog, fă-mi tu un serviciu. Stat ca un sfert de ceas de vorbă, și spune-mi cum ți s'a parut. Faceă săă ba să mă 'ncure?
- Ei bine?
- Ei bine, dragă! Tache n'a stat un sfert de oră cu dînsa. A stat două ceasuri încheiate și, cînd a eșit, părea foarte satisfăcut! Aceasta m'a decis. Așa e că am dreptate să-ți spun că de data asta am înmerit-o cu franțuzoaica mea?

Sander

O BERARIE LA PITEȘTI

— Prin fir telegrafic —

A dat chilipirul peste nația sugativă din Pitești. D. Butănescu a deschis o mare berărie, frumos decorată de veteranul pictor Materna care — fie zis în treac — ar trebui să se numească Paterna fiindcă e de sex masculin.

La inaugurare s'a băut pe disperate și pe contul statului. Poetul Florian Becescu era de părere ca să fie și-o două zi inaugurare. Se știe că poetul pesimist nu mare slăbiciune pentru blonde; d'asia poate sentimentalul nostru Florian se 'nebușește după here blondă.

Ceea ce-a fost original cu ocazia asta e că, în ziua 'n care d. Butănescu a făcut botzel berării, a ficut și-o nuntă.

Urăm sim. aticului nostru amic succes în toate. Binecuvîntările mașinelor pneumatice ambulante cari au făcut vidul butoaielor gratuite în ziua inaugurării îl vor însoți pretutindeni. Amin.

Corosp.

Amicii noștri din provincie cari ne-au trimis pînă acum corespondențe sint rugați să continue și pe viitor nobilita lor scrisoare.

Toate evenimentele hazlii, toate tîburile contese din orașele respective, deștețe sa printreia lui MOȘ TEACA, brauți corespondenți!

Un lucru însă să nu uitați:

Nimic ofensator în evenimentele noastre corespondențe pînă acum nu s'a dat. Dar pe aceluia care m'atralași cu prea mare crăcime; faceți gîndu-ne necinovate de care să ridă chiar eci cu muscu pe călcălu.

Moș Teacă nu aspiră la onorarea de a deveni ceea ce s'a numește un ziar de scandal.

Știm că, dacă am voită săm cu barda 'n Dumnezău, milioanele lui Rockefeller ar fi ale noastre. Însă, mai bine, străuci dar onest.

REGHIMENTU DIN CAMPULUNG

Săptămîna trecută Cîmpulungu a avut parte de musafiri simandicoși: d-nul general Arion, colonelul Gîmolu Șcarlat, don intendent Giulea, șeful pezișterilor pedestri de la corpul II de armată, și căpităul Bibescu.

S'a făcut inspecție la țăstaramă reghimentului Mușcel No. 39 comandat de don locotenent colonel Petroianu.

Lucrurile ar fi mers strună dacă ghînzărul n'ar fi înțat și un logos.

Citez textual:

„Tot-d'una am găsit bine acest reghiment însă ca acum nici-odată. Dacă s'ar considera că pe ficare an ce trece armata țării romînești înainteză cu un pas spre progres, apoi reghimentul Mușcel No. 39 a înaintat cu doi pași.”

De ce zămă și-ai?

Din două una:

Sau că reghimentu Mușcel e nedecuplinat și a eșit din front, vrînd să s'arate mai cu mot decît toate armata romîni;

Sau că soldații și ofițerii acestui reghiment au niște compasuri de picioro eci toate zilele de marș; înct, cînd soldații și ofițerii din acest reghiment fac un pas, eci din Cîmpulung face doi.

Dacă prima ipoteză e adevărată, atunci întreg reghimentu trebuie turnat pe 10 zile la garda pîneț, fiind că nu s'ê țese din front fără orje.

Dacă cea de-a doua e adevărată, atunci mai de lucru trebuie să aibă croitoru reghimentului cu pantalonii unor picioro, de așa calibru.

Din această dilemă, don ghînzăr Arion nu poate ești pînă nu 'și-o da parola.

AVENTURA LUI LECCA

— Pustel care seamă și două picături de apă cu
în tren venuri de Havalamb Lecca publicate în Parajint
Lătaru.

*În ball'o copilă se 'rmoale
Alături de sute de boaste,
Pe pașiștea verde o oaie
Paște.*

*Un june poet o privește;
De după pârleau lui — Ion
Un cîine lătrînd se ivește
Și-l mușcă de pantalon.*

*De teamă, de gard se atîrnă
Poetul cerînd ajutor,
Înhață în mină o bîrnă
Și-o ia la picior.*

*Dar noaptea pîrdănică vine
Ca cerul frumos ca în Mecca...
'Poetul dorîș și știț cine-l?*

*E Lecca
Costachy Actory*

JUBILEUL DIN TIRGOVIȘTE

Dominică 3 curent s'a serbat în aula gimna-
sului răposatului Văcăroacu jubileul de 4 ani
de la nașterea d-ului Th. Avr-Eleodiu Gălimăneș
ca director al acestui stabiliment.

Nol, (adică eu), ca bășet cu pravedera și ca
nuli care nici am fost invitați la cine știe ce
picșoturi, am căutat să ne informăm chiar
de la fața locului și lăsa cum a fost:

La ora 10 a. m. d. Director Gălimăneș,
stă, a sărnat la tribuna prezenți, apilat, pieș-
tăni—mai ales pieștăni—și cu ochelari legați
în sur, în fața picșoare cu opiozi sistem Eșin
Pape. D-șe a citit următoarele știri:

Re. Ghiuzir, *frăț' armii d' tru stea Iudă*,
bre saligăli, dobra ciovelec; în decursul celor 25
de ani de cînd este înființat acest gimnaziu act,
an opt: 109 de papugi, 215 cîmari, 180 pape
creștini, 5 catolici, 5000 învîșitori, 4000 halma-
nale de poduri, 90 preșpici de piet de cloșcă,
90 pucășii și dîntre care: 71 pe viață și 28 în
prevenție, un inginer la județ, 12 vardișii la
comandă și în fine unul care stă mai bine ca
toți: correspondent la *Moș Teacă*.

Acetșta fiind situația și rog d-șor să-mi dați
voe să închin acest pahar cu dragă în sănătașea
sănătașii și a conștinții harem.

(Aplauze frenetice și bă; dînt' șau canoăre-
rea maestrului Anăstăsoescu cîntă marșul *șunt
Marja*).

S'a servit apol șampagne ca picșot. *Moș Tă-
noșcu* și *Luca*, turnă în pahare și distri-
buieș picșoturi. Drogescu a executat o prea
frumoașă bătău pe bicicletă de a făcut marș
pe Mocian.

D. Dragomirescu a zis un amical „bonjur”
și s'a retras, pe cînd d. Vesilacu a supravieșiat
ca asambliul petrecerel să se cit se poate de
pitoresc și estetic.

B. Nădejde, a recitat cîte va strofe din *Tei-
mașcu*; (Elevii erab obligăți să strige „tra” ori
de cîte ori li se făcea cu de către director);
iar la urma urmelor distanși și matematician
meu amic Diamand Nicolăen (Musă-cu ureche)
a procedat la totalul cheltuelor, pe care va
trebui să le acopere comuna și județul..

Halal d'așea marșet bre chilipiguli, zicem noi
șteta de la *Moș Teacă*: Lamai rahataș de la Alab.

Norghela

— Du-te bravul meu gardist, du-te unde te
chiamă datoria către țară și fi sigur că sarma-
lele conjugale vor rămâne sacre și inviolabile.

EMIGRAREA OVEILOI ÎN TURCIA

Ziarele serioase ne aduc știrea
că boierii s'au hotărît să emigreze
în Turcia.

Deciziunea aceasta ați luat-o
probabil în urma crizei ce ne bin-
tule și care face cu neputință ori-ce
gheșeft.

Ziarele ne mai spun că evreii
și trimis prin consulul din Iași
Sultanului o petițiune, cerînd să li
se permită stabilirea pe pămînt-
turcesc, unde plouă cu lire ota-
mane și cu cîrnaț șpanioli.

Grăție excelentului nostru ser-
vicîu de reportaj, care n'a dat
greș nici-odată, am isbutit să ne
procurăm, cu enorme sacrificii
materiale, atît petiția evreilor cît
și răspunsul Sultanului.

Am fi putut foarte ușor să șter-
pelim pur și simplu de la dosar
aceste două importante documente.
Mijlocul ar fi fost simplu și comod
și am fi avut în favoarea noastră
și precedentul *Voinței Naționale* cu
scrisoarea d' lui Drușu.

Am preferat însă să nu depășim
prescripțiunile codului penal și am
recurș la mijlocul obișnuit al pre-
sei oneste care se respectă: a
inventat pur și simplu cele două
acte și ne grăbim să le comuni-
căm cititorilor.

Evreii, prin delegatul lor d.
Schwarzfeld, au telegrafiat urmă-
toarele Sultanului:

Her Sultan

Oi vei zmir ghivalt, liber her Sultan,
a fartiuctar goi ghei indrandrăși haptun
ghivezăm gheșeft dă capură far vuvus?
Șahăr mahăr dalas iom Kipur Jerusu-

lain, hoptar der rich a parșter kulum mi-
șighină!!!

Kigali atazoși ghei aveki adărîch zol-
dăh înemăn mațș purim balabustă be-
reșleib a șvarț iur of dan totototi!

Peișah haham veisăcous fan copiliç
doctor Beck.

Oi vidărzeișn

Mahdi Șarraf

Iar Sultanul a răspuns printr'o
scurtă dar bine simțită telegramă

Efendi

Otuzbir carvasara topuz chichrez bu-
suoic cioc boloboc.

Matrapaziçe sadea? Caraghioslic chiof-
tea?

Giuguc salam balamuc iman-baialdi
calapalic cirmuz rahab geanabell.

Caldarim' babalic papuc prițoc pata-
lama ibrișim basmas.

Castron bașbuzuc irmilic, dandana
diuum scordolea; topor suliman năpîr-
stoc.

Sabalhaerusulm temenea.

Abdul Hamid II

Acuma, dumneavoaștră cititor!
o să spunet că n'ați înțeles nimic.
Sancta simplicitas! Dar credeți
oare că noi am priceput o iotă?!

Nu, de o mie de ori nu.

Tot ce-am putut citi printru rîn-
duri (căci rîndurile evident n'au
nici un sens) e că Sultanul se
arată bine-voitor cererel evreilor.

Și la urma urmel, de ce adică
evreii din România nu s'ar stabi-
li în Turcia?

Aă ceva comun între ei: și
turcii și evreii aăd ca să zică așa
„o bichiçiaçă” identică.

De un singur lucru ne temem:
Bieți! evrei! tot n'or să scape de
devastări.

În România li se devastă geamur-
le de la prăvăli; în Turcia
o să li se devasteze geamurile de
la pantalonii.

Țighiună

O CUCETARE

E un mijloc sigur, dar cam scump, să
dai unul pungaș fățișoșă unui om
cinstit:

Să-i dai un venit d'o sută de mîi de
let pe an.

POȘTA REDACȚIEI

Baron de trabuc. Aveți și meritul și
vechimea necesară de corpondent. Deci
așteptăm.

Schonesu Constanța. Comitetul va examina
atît cerererea cît și corpondența dv. și
va decide în puțmîl viitor.

Mirighe, Ploiești. S'a amînat citirea șperet
dv. pe săptămîna viitoare. Răbdare și curaj
Sah, Zimnicea, Idem.

TIPOGRAFIA DREPTATEA

— BUCUREȘTI —

Strada Sărindar No. 10

STRIDII PROASPETE

LA

DRAGOMIR & DELATEȘANI

Calea Victoriei

AL. IONESCU

frizer

Bulevardul Elisabeta, (în fața palatului Eforiei)

ROMULUS BOLINTINEANU

AVOCAT

Ploești

GRIGORE RĂDULESCU

Avocat al Băncii Poporului

Consultații de la ora 4—6 p. m.

70, Știrbei Vodă

Pelin și vin nou

Bere specială blondă și neagră

EFTEIN
ȘI
BUN

BERARIA COOPERATIVA

PIAȚA TEATRULUI ÎN FOȘTA COFETĂRIE FIALKOWSKY

EFTEIN
ȘI
BUN

Șuncă de Sinaia și Praga

Sandviçuri, unt, brânzeturi

S'a pus sub presă ediția II-a din

VIAȚA LA MAHALA

nuvele de **MARION**

I. M. DUMITRESCU

AVOCAT

Hotel Continental

Vreți să mîncați bine și cu puțin bani?

RESTAURANTUL MITICĂ GEORGESCU

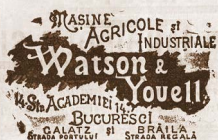
este singurul care oferă aceste avantaje.

Adresa: Strada Cimpineanu, lângă Teatru.

I. ADLER

croitor bărbătesc

Strada Smîrdan

COFETĂRIA TANĂSESCU

Vis-a-vis de palatul Băilor Eforiei

Tot-d'a-una bine sortată. — Primește comenzi pentru logodne, nunți și serate.

— PREȚURI MODERATE —

MASINE AGRICOLE INDUSTRIALE

WATSON & YOUELL

București

Galatz
Și
Braila

Și
Și

Și
Și

Une dorește să cumpere sau
să închirieze un
PIANO SAU PIANINĂ

de calitate superioară și pe pret
ieftin, precum și cu condițiuni a-
vantajoase de plată, să se adre-
sesse la Magazinul de Piane S. Sa-
mitoa, București, bulevardul Elisabeta
No. 5 (Ediția Etoria), și de sigur, va
pe deplin mulțumit.

C. SCHULDER

AGENT DE PUBLICITATE

— București, Strada Traian 18.

D. ADANIA

AGENT DE PUBLICITATE

— București, 99, Strada Carol I No. 99.

ED. DEBIELE, DEBIELE SA

AGENT DE PUBLICITATE

— București, 179, Calea Mehler, 179.

VINUL BEEF LAVOIX

pregătit de către d-ral Pillat din Paris, cu hază de carne
quinquina și foaia de cacao. Acest vin care în Franța este pre-
țiat de către orgaj medical, este indispensabil în formajana și
scurtarea osaj, surajilor și a carajă masticare. Vinul Beef
Lavoix este un adeajă aliment, și reprezintă valoarea a 50
grame de carne prin o jumătate pahar de vin. El pe lângă că
este solumitor cogitor, este indispensabil asanjilor și perso-
nalar vrinicis.

Intrepost: Avenue Victoria 5, la Paris. Detalii la farmacia
Brusa, Alina, Roșu, Thüringer, și la toate farmaciile din țară.

BISCUITII D-RULUI OLLIVIER DIN PARIS

Vinderea radicală a boajilor silitice recente să învecjite
la bărbaj, țemei și cogit. Academia Națională de medicină
din Paris și declarat în raportul său către guvernul francez că
Biscuiții Ollivier pot aduce mari folosuri cogitive. Biscuiții Oli-
vier sânt singurii cari au fost aprobați de Academia de medicină
și singurii cari au primit o recompensă națională de 24.000 lei.
Biscuiții Ollivier sânt aprobați în toate spitajurile din Paris.

Tratament igienic, rapid și economic.

Intrepost: general: Str. Rivoli 34, în Paris. În detalii: farmacia
Brusa, Alina, Roșu, Thüringer, și la toate farmaciile din țară.

**'DEBILITATEA ANEMIA-
BŌLELE COPILĂRIE'**
sunt combătute cu înabandă prin

FUCOGLYCINA GRESSY

Acet Sirop, plăcut la gust, are acleșaji propriisaj
la Ulealul de Ficat de M.Gruva.
LE PERDRIEL & Co, Paris.

I. A. STERN

AGENT DE PUBLICITATE

str. Stavropoleos 45, (Palatul Decia)

Eugeniu Behles

REPRESENTANT ȘI DEPOSITAR GENERAL AL RENUMITEI FABRICI TH. FLOTHER

Societate pe Acțiuni din GASSEN (Germania)

București, Strada Dăbescu-Voda, 1 și 3 (în dosul Așez. Brincovențești)

Filiale: CRAIOVA, Strada Coghăniceanu, 5. — BRAILA, Bulevardul Cusa. — CONSTANȚA, Strada Carol I și VARNA (Bulgaria)

CEL MAI MARE DEPOZIT DIN TŌTĂ TARA DE TOT FELUL DE

MASINE SI UNELTE
AGRICOLE SI INDUSTRIALE

Peste 100 Garnituri de Treccar din renumita Fabrică TH. FLOTHER vindute ultimul an în România
Peste 1000 Becatoraj „Johnston” vindute anul trecut în România.

Garanjie absolută pentru buna funcționare și maerajial solid al tuturor Mașinelor

Tipografia „Dreptatea” Strada Arindar 10, București